

- 7) analizowanie i opiniowanie normatywów i wskaźników jednostkowego zużycia paliw i energii,
- 8) inicjowanie ograniczeń dostaw paliw i energii w okresach niedoboru,
- 9) wykonywanie funkcji państwowego nadzoru w zakresie użytkowania paliw i energii oraz eksploatacji urządzeń energetycznych,
- 10) stawianie wniosków w sprawie stosowania środków zmierzających do racjonalnego użytkowania paliw i energii oraz nakazywanie — zgodnie z obowiązującymi przepisami — stosowania odpowiednich środków w przypadkach zagrożenia bezpieczeństwa,
- 11) opracowywanie wymagań dotyczących maszyn i urządzeń energetycznych w zakresie zużycia albo przetwarzania paliw i energii,
- 12) stawianie wniosków w zakresie potrzeb maszyn i urządzeń energetycznych zarówno z produkcji krajowej, jak i z importu,
- 13) stawianie wniosków w sprawie zaprzestania użytkowania maszyn i urządzeń energetycznych pracujących nieracjonalnie,
- 14) stawianie wniosków w przedmiocie dopuszczenia do ruchu lub do obrotu urządzeń w przypadku niezgodności ich z warunkami technicznymi, ustalonymi ze względu na racjonalną gospodarkę paliwowo-energetyczną,
- 15) inicjowanie i stawianie wniosków w sprawie dokonywania inwestycji i modernizacji maszyn i urządzeń w celu racjonalnego użytkowania paliw i energii, a w szczególności urządzeń mogących służyć do wspólnego zaopatrywania w energię kilku użytkowników lub wykorzystania możliwości gospodarki skojarzonej,
- 16) opiniowanie zamierzeń inwestycyjnych w dziedzinie gospodarki paliwowo-energetycznej,
- 17) opiniowanie w zakresie ustalonym przez Radę Ministrów normatywów projektowania oraz projektów budowlanych pod względem wymagań racjonalnej gospodarki paliwowo-energetycznej,
- 18) prowadzenie prac analitycznych i badań nad gospodarką paliwowo-energetyczną,
- 19) opiniowanie planów postępu technicznego w zakresie użytkowania paliw i energii,
- 20) inicjowanie prac naukowo-badawczych w zakresie użytkowania paliw i energii,
- 21) inicjowanie i współpraca w dziedzinie zmian w systemie cen paliw i energii oraz urządzeń energetycznych, jak również zmian dotyczących stosowania innych bodźców ekonomicznych, mających na celu podniesienie racjonalności użytkowania paliw i energii,
- 22) popularyzowanie zasad racjonalnego użytkowania paliw i energii,
- 23) inicjowanie usprawnień działalności w zakresie remontów i konserwacji urządzeń energetycznych,
- 24) inicjowanie i prowadzenie działalności w zakresie doradztwa z dziedziny racjonalnego użytkowania paliw i energii,
- 25) inicjowanie działalności mającej na celu zapewnienie pokrycia potrzeb kadrowych w służbach energetycznych oraz podniesienia poziomu ich kwalifikacji,
- 26) sprawdzanie uprawnień kwalifikacyjnych osób zatrudnionych przy eksploatacji, konserwacji i naprawie urządzeń energetycznych,
- 27) występowanie z wnioskami lub orzekanie o karach pieniężnych, określonych przepisami o gospodarce paliwowo-energetycznej,
- 28) wykonywanie innych zadań z zakresu gospodarki paliwowo-energetycznej przekazanych lub zleconych przepisami szczególnymi.

§ 3. Główny Inspektor Gospodarki Paliwowo-Energetycznej współpracuje z zainteresowanymi naczelnymi i centralnymi organami administracji państwowej oraz prezydentami wojewódzkich (miast wyłączonych z województw) rad narodowych w sprawach związanych z gospodarką paliwowo-energetyczną.

§ 4. Inspektorat współdziała przy wykonywaniu swych zadań (§ 2) z właściwymi organami administracji państwowej, placówkami naukowo-badawczymi, stowarzyszeniami naukowo-technicznymi, związkami zawodowymi i innymi organizacjami zawodowymi.

§ 5. Pracownicy Inspektoratu i jego oddziałów terenowych przeprowadzają kontrolę przestrzegania przepisów i zasad w zakresie gospodarki paliwowo-energetycznej w zakładach przemysłowych, handlowych, usługowych i innych.

§ 6. Jednostki gospodarki uspołecznionej obowiązane są udostępnić Inspektoratowi niezbędne materiały, opracowania i informacje w zakresie gospodarki paliwowo-energetycznej.

§ 7. Wykonanie rozporządzenia porucza się Ministrowi Górnictwa i Energetyki.

§ 8. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: J. Cyrankiewicz

225

ROZPORZĄDZENIE PRZEWODNICZĄCEGO KOMITETU BUDOWNICTWA, URBANISTYKI I ARCHITEKTURY

z dnia 1 sierpnia 1962 r.

zmieniające rozporządzenie w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać obiekty budowlane budownictwa powszechnego.

Na podstawie art. 5 ust. 1 i art. 87 ust. 1 ustawy z dnia 31 stycznia 1961 r. — Prawo budowlane (Dz. U. Nr 7, poz. 46) zarządza się, co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Przewodniczącego Komitetu Budownictwa, Urbanistyki i Architektury z dnia 21 lipca 1961 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać obiekty budowlane budownictwa powszechnego (Dz. U. Nr 38, poz. 196) wprowadza się następujące zmiany:

1) w § 2 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Ilekroć w rozporządzeniu została wymieniona ilość kondygnacji, należy rozumieć przez to kondygnacje nadziemne bez piwnic, suterenu i poddaszy — niezależnie od sposobu ich użytkowania. Pomieszczenia związane z produkcją przemysłową lub z produkcją artykułów spożywczych oraz pomieszczenia magazynowe — poprzedzielane ażurowymi stropami albo stropami posiadającymi otwory dla urządzeń techno-

logicznych (z wyjątkiem otworów na dźwigi i na komunikację wewnętrzną) funkcjonalnie ze sobą powiązanych — uważać należy za pomieszczenia jednokondygnacyjne.”;

2) w § 2 dodaje się nowe ust. 10 i 11 w brzmieniu:

„10. Za ciecze łatwo zapalne należy uważać w rozumieniu rozporządzenia wszelkie ciecze mające temperaturę zapłonu poniżej 21°C, stanowiące I klasę niebezpieczeństwa pożarowego, ciecze mające temperaturę zapłonu w granicach od 21°C do 50°C, stanowiące II klasę niebezpieczeństwa pożarowego, oraz ciecze mające temperaturę zapłonu w granicach od 51°C do 100°C, stanowiące III klasę niebezpieczeństwa pożarowego.”

„11. Przez obciążenie ogniowe pomieszczenia należy rozumieć ilość jednostek cieplnych, przypadającą na 1 m² powierzchni podłogi, jaka może być wytworzona przy spalaniu palnych niekonstrukcyjnych elementów budowlanych oraz różnorodnych materiałów, wytwarzanych, przerabianych lub składowanych albo stanowiących urządzenie wnętrza danego pomieszczenia.”;

3) w § 3:

a) w ust. 1 skreśla się wyrazy „pilśniowych twardych”,
b) ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Do czasu ustanowienia Polskich Norm, ustalających odporność ogniową poszczególnych elementów budowlanych, należy określać tę odporność według przepisów wydanych na podstawie art. 9 ustawy z dnia 31 stycznia 1961 r. — Prawo budowlane (Dz. U. Nr 7, poz. 46), a w stosunku do elementów budowlanych nie ujętych tymi przepisami lub wykonanych w inny sposób — na podstawie atestów instytutów naukowo-badawczych bądź zakładów naukowych.”;

4) w § 10 ust. 2 pkt 5 otrzymuje brzmienie:

„5) w szopach i stodołach w budownictwie wiejskim, jeżeli odległość ich od innych budynków stałych będzie wynosiła co najmniej 30 m.”;

5) § 14 otrzymuje brzmienie:

„§ 14. 1. Stropy i sklepienia powinny być wykonywane jako:

1) nieprzenikliwe (zabezpieczające przed przenikaniem gazów (spalin) i zapachów w stopniu uciążliwym dla otoczenia), uszczelnione materiałem niepalnym i z konstrukcją o odporności ogniowej klasy B:

a) nad i pod pomieszczeniami wbudowanymi, których sposób użytkowania tego wymaga, a w szczególności nad i pod pomieszczeniami, w których wytwarza się, przerabia lub przechowuje gazy, ciecze i substancje w rodzajach i ilościach kwalifikujących te pomieszczenia do I lub II kategorii niebezpieczeństwa pożarowego pomieszczeń, określonych w § 74, a także w których występuje obciążenie ogniowe wyższe niż 500 Mcal/m² powierzchni,

b) nad piwnicami, z wyjątkiem piwnic w domach jednorodzinnych i piwnic lokatorskich w innych budynkach mieszkalnych,

2) nieprzenikliwe, uszczelnione materiałem niepalnym i z konstrukcją o odporności ogniowej klasy C:

a) nad piwnicami lokatorskimi w budynkach mieszkalnych,

b) nad garażami mieszczącymi do 6 samochodów osobowych oraz nad kotłownia-

mi niskiego ciśnienia, transformatorami i pomieszczeniami, w których występuje obciążenie ogniowe od 250 do 500 Mcal/m² powierzchni, jeżeli nad nimi znajdują się pomieszczenia przeznaczone na pobyt ludzi.

2. W przypadkach nie wymienionych w ust. 1 stropy i sklepienia, nad którymi znajdują się pomieszczenia użytkowe, powinny posiadać konstrukcję o odporności ogniowej co najmniej klasy D, z tym że pomiędzy poszczególnymi kondygnacjami w budynkach posiadających więcej niż 5 kondygnacji lub przekraczających wysokość 15 m powinny posiadać konstrukcję o odporności ogniowej — co najmniej klasy C, a nad ostatnią kondygnacją w budynkach posiadających więcej niż 3 kondygnacje i dach o konstrukcji z materiałów palnych — co najmniej klasy B.

3. Niezależnie od wymagań ust. 1 pkt 2 lit. b) — stropy nad wbudowanymi transformatorami powinny posiadać konstrukcję wytrzymałą na ciśnienie działające od dołu w wysokości 1000 kG/m² powierzchni, jeżeli przepisy szczególne nie stanowią inaczej.”;

6) w § 16:

a) w ust. 3 skreśla się ostatnie zdanie od wyrazów „Dopuszcza się konstrukcję...”,

b) dodaje się ust. 4 w brzmieniu:

„4. Dopuszcza się stropodachy z elementami konstrukcyjnymi z materiałów palnych i trudnopalnych:

1) nad pomieszczeniami mieszkalnymi lub przeznaczonymi do wykonywania zawodu albo działalności usługowej w budynkach budownictwa jednorodzinnego — przewietrzane,

2) nad pomieszczeniami przemysłowymi w budynkach o klasie odporności ogniowej E lub D, nie ogrzewanymi lub w których wilgotność względna powietrza wewnętrznego nie przekracza 45% w okresach ogrzewczych albo gdy wymagają tego warunki technologiczne.”;

7) w § 18 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Ustala się następujące rodzaje pokrycia dachów:

1) pokrycie niepalne — obejmujące pokrycia z materiałów niepalnych na podkładzie i na konstrukcji z materiałów niepalnych,

2) pokrycie trudnopalne — obejmujące pokrycia z materiałów co najmniej trudnopalnych na podkładzie (deskowaniu lub łączeniu) i na konstrukcji z materiałów dowolnych,

3) pokrycie palne — obejmujące pokrycia z materiałów palnych na podkładzie i na konstrukcji z materiałów dowolnych.”;

8) w § 20:

a) w ust. 1 treść tablicy otrzymuje brzmienie:

Budynek z pokryciem dachowym	Odległość w metrach od budynku z pokryciem dachowym		
	niepalnym	trudnopalnym	palnym
niepalnym	—	6	9
trudnopalnym	6	9	12
palnym	9	12	15

b) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Jeżeli wystające części budynku, np. ganki, werandy, tarasy, wykusze i nadbudówki, posiadają

inny rodzaj pokrycia niż budynek właściwy, odległość tych części od innego budynku lub od granicy nieruchomości powinna odpowiadać rodzajowi ich pokrycia.”;

9) w § 21:

a) ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Zabrania się stosowania dachów oszklonych do oświetlenia pomieszczeń, w których wytwarza się, przerabia lub przechowuje materiały wybuchowe lub gazy, ciecze albo substancje w rodzajach i ilościach kwalifikujących te pomieszczenia do I lub II kategorii niebezpieczeństwa pożarowego pomieszczeń, określonych w § 74, albo w których występuje obciążenie ogniowe wyższe niż 250 Mcal/m² powierzchni podłogi; dopuszczalne jest zastosowanie oświetlenia górnego za pomocą oszklonych płaszczyzn pionowych (okien).”;

b) dodaje się nowy ust. 5 w brzmieniu:

„5. W szklarniach stałych, przeznaczonych do przyspieszonej produkcji warzyw, dopuszcza się pokrywanie połaci dachowych oszklonymi ramami (oknami) drewnianymi, opartymi na niepalnej konstrukcji.”;

10) w § 22 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Nad wolno stojącymi budynkami transformatorni i nad pomieszczeniami z wysokoprężnymi kotłami powinny być zakładane dachy, wykonane z materiałów niepalnych lub trudnopalnych, z pokryciem o ciężarze nie przekraczającym 75 kG/m² rzutu, licząc bez ciężaru konstrukcji nośnej dachu, jeżeli powierzchnia oszklenia szkłem zwykłym elementów zewnętrznych (okien, świetlików itp.) nie przekracza 0,065 m²/m³ kubatury pomieszczenia.”;

11) w § 23 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Przy wznoszeniu budynków mieszkalnych zabrania się stosowania szybów świetlikowych, przy czym za szyb świetlikowy nie uważa się obudowanego ze wszystkich lub z trzech stron podwórza, w którym wysokość okalających ścian nie przekracza półtora-krotnej ich odległości, oraz świetlików dachowych, przeznaczonych do górnego oświetlenia pomieszczeń i klatek schodowych.”;

12) w § 33 dodaje się nowy ust. 5 w brzmieniu:

„5. W uzasadnionych przypadkach właściwe organy państwowego nadzoru budowlanego mogą wyrazić zgodę na odstępstwa w budynkach mieszkalnych od przepisu ust. 1.”;

13) w § 40 ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. W domach jednorodzinnych oraz parterowych budynkach mieszkalnych na wsi mieszkanie może być połączone z piwnicą za pomocą schodów drabinistych, umieszczonych w otworze podłogi, nakrytym podnoszoną do góry klapą.”;

14) w § 41 ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Łączna wysokość balustrady z pochwytem w obiektach budowlanych powinna wynosić co najmniej:

- 1) 0,90 m, przy szerokości wolnej przestrzeni między biegami schodów i pochylni (duszy), mierzonej w rzucie pionowym, nie przekraczającej 0,20 m,
- 2) 1,10 m w przypadkach nie wymienionych w pkt 1 oraz we wszystkich budynkach szkolnych — niezależnie od szerokości wolnej przestrzeni między biegami schodów i pochylni, z zabezpieczeniem pochwyty przed zsuwaniem się dzieci oraz z warunkiem wykonania balustrady w sposób utrudniający wspinanie się po niej dzieci.”;

15) § 56 otrzymuje brzmienie:

„§ 56. 1. Odległości zbiorników do gromadzenia nieczy-

stości płynnych powinny wynosić co najmniej:

- 1) od studzien — 15 m, licząc od najbliższej krawędzi ściany zbiornika, przy zabezpieczeniu studzien przed zalaniem ściekami i wodami opadowymi,
- 2) od drogi i od granicy nieruchomości — 7,5 m, licząc od najbliższej krawędzi ściany zbiornika,
- 3) od otworów z pomieszczeń przeznaczonych na stały pobyt ludzi lub do przechowywania albo przetwarzania artykułów spożywczych — 10 m, licząc od najbliższego otworu w zbiorniku.

2. Doly zbiorcze, tj. zbiorniki, do których nieczystości płynne doprowadzane są za pomocą instalacji kanalizacyjnej, oraz doly ustępowe, tj. zbiorniki, na których ustawia się ustępy nie splukiwane i do których nieczystości płynne są wlewane bezpośrednio, powinny posiadać ściany i dno nieprzepuszczalne oraz izolowane od ścian budynku, a także powinny być przesklepione lub przykryte płytą żelbetową, zwentylowane, z pozostawieniem otworu do czyszczenia zaopatrzonego w podwójne, szczelne zamknięcia.

3. Gnojowniki, doly kompostowe itp. zbiorniki na ścieki powinny posiadać nieprzepuszczalne dno i ściany.

4. Na terenie budownictwa domów jednorodzinnych dopuszczalne jest w przypadkach uzasadnionych zmniejszenie odległości dolów zbiorczych do 2 m od linii regulacyjnej drogi (ulicy); do 5 m od otworów pomieszczeń przeznaczonych na stały pobyt ludzi w budynkach sąsiadów i bez ograniczeń w stosunku do pomieszczeń przeznaczonych na własny użytek budującego.

5. W przypadkach gdy urządzenia do okresowego opróżniania i wywożenia nieczystości płynnych zapewniają higieniczne i nie powodujące uciążliwości dla otoczenia usuwanie ścieków, organy państwowego nadzoru budowlanego w porozumieniu z organami państwowej inspekcji sanitarnej mogą zezwolić na odstępstwa od przepisu ust. 4.

6. W razie gdy wymaga tego prawidłowa zabudowa sąsiadujących z sobą nieruchomości i zachowane zostaną odległości określone w ust. 1 pkt 1 i 3 lub odpowiednio w ust. 4, doly zbiorcze i doly ustępowe mogą być położone przy granicy nieruchomości; gnojowniki, doly kompostowe itp. zbiorniki na ścieki mogą być położone przy granicy nieruchomości, jeżeli będą przylegać do podobnych zbiorników po przeciwnej stronie granicy.

7. Odstępstwa od przepisu ust. 1 pkt 1 są dopuszczalne w przypadkach określonych w § 53 ust. 5.”;

16) w § 58 dodaje się nowy ust. 4 w brzmieniu:

„4. W razie gdy urządzenia zbiorników przenośnych do gromadzenia nieczystości stałych zapewniają higieniczne i nie powodujące uciążliwości dla otoczenia gromadzenie śmieci, a usuwanie ich zapewnione zostało przez komunalne urządzenia do usuwania nieczystości stałych, organy państwowego nadzoru budowlanego w porozumieniu z organami państwowej inspekcji sanitarnej mogą zezwolić na terenie budownictwa domów jednorodzinnych na zmniejszenie odległości takich zbiorników od drogi, granic nieru-

chomości i od otworów z pomieszczeń przeznaczonych na stały pobyt ludzi, z tym że odległość zbiorników od otworów z pomieszczeń przeznaczonych na stały pobyt ludzi w budynkach sąsiadów nie może być mniejsza niż 3 m.";

17) w § 60 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. W wielorodzinnych budynkach mieszkalnych, posiadających możliwość połączenia z wodociągiem i kanalizacją, każde mieszkanie przeznaczone dla trzech osób i więcej powinno być w miarę możliwości wyposażone w urządzenia łazienki z wanną lub w kabinę natryskową z umywalką i powinno posiadać co najmniej niezbędne pomieszczenie dla zainstalowania tych urządzeń.”;

18) w § 61 ust. 7 wyraz „dowolnej” zastępuje się wyrazem „dolnej” oraz dodaje się na końcu nowe zdanie: „Jeżeli łazienka ma niezależny dostęp z dwóch stron przez dwoje drzwi, jedno z tych drzwi mogą otwierać się do wewnątrz łazienki.”;

19) w § 65 dodaje się ust. 3 w brzmieniu:

„3. W razie gdy uzasadnione to jest ekonomicznością rozwiązań technicznych lub funkcjonalnych całego obiektu budowlanego, przeznaczonego na pobyt ludzi, właściwe organy państwowego nadzoru budowlanego mogą zezwolić na oświetlenie wyłącznie światłem sztucznym ustępów splukiwanych, przeznaczonych do użytku zbiorowego, z wyjątkiem ustępów w szkołach, bursach, internatach, przedszkolach,

domach dziecka i w zakładach wychowawczych pod warunkiem zapewnienia stałego oświetlenia sztucznego i odpowiedniej wentylacji.”;

20) w § 71 ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Powierzchnia podłogi w kabinie dźwigu osobowego w budynkach mieszkalnych powinna wynosić przy pojedynczym dźwigu co najmniej 1 m², a przy obsłudze mieszkań przez dwa dźwigi — co najmniej 0,70 m² w dźwigu mniejszym.”;

21) w § 72:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Dźwigi powinny być urządzone wewnątrz klatek schodowych lub w szybach, obudowanych ze wszystkich stron, zwentylowanych oraz wydzielonych z konstrukcji budynku, jeżeli są usytuowane przy pomieszczeniach przeznaczonych na pobyt ludzi i jeżeli tego wymagają warunki konstrukcyjne w innych przypadkach.”;

b) dodaje się nowy ust. 6 w brzmieniu:

„6. Zabrania się umieszczania maszynowni dźwigów bezpośrednio obok pomieszczeń mieszkalnych.”;

22) § 73 otrzymuje brzmienie:

„§ 73. 1. Ustanawia się 5 klas odporności ogniowej obiektów budowlanych, a mianowicie klasy A, B, C, D i E.

2. Obiekty budowlane w poszczególnych klasach powinny spełniać co najmniej następujące warunki:

Klasa odporności ogniowej obiektu	Klasa odporności ogniowej elementów							drogi ewakuacyjne		
	ściany nośne i usztywniające	podciągi, słupy (filary)	konstrukcja nośna stropów, sklepień, stropodachów i tarasów	ściany osłonne	konstrukcja nośna dachów	rodzaj pokrycia dachu, stropodachu i tarasów		ściany, słupy (filary)	stropy, schody, pochylnie	drzwi
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	
A	A	A	B	B	B	niepalne	B	B	C	
B	B	B	B**)	C	C	niepalne	B	B	D	
C	budynki wysokie (11 < K)	B	C	C	C	niepalne	B	C	D	
	budynki średnio wysokie (5 < K ≤ 11)	C	C	C	D	trudnopalne*)	C	C	E***)	
	K ≤ 5	C	C	C**)	D	trudnopalne*)	C	C	E	
D	D	D	D	D	D	trudnopalne	C	C	E	
E	Elementy nie odpowiadające warunkom klasy D					trudnopalne	C	C	E	

U w a g i: 1) „K” oznacza ilość kondygnacji z uwzględnieniem przepisu § 137, dotyczącego granicy wysokości budynków średnio wysokich i wysokich;

2) *) w przypadku wznoszenia budynku niższego w bezpośrednim sąsiedztwie budynku średnio wysokiego lub wysokiego, budynek niższy powinien posiadać pokrycie niepalne;

3) **) w budynkach przemysłowych jednokondygnacyjnych stropodachy zezwala się wykonywać według klasy odporności ogniowej przewidzianej dla konstrukcji nośnej dachu;

4) ***) pod warunkiem uodpornienia ich na działanie ognia i wysokich temperatur do granicy określonej dla materiałów trudnopalnych.

3. Zaliczenia całego obiektu do jednej z 5 klas, o których mowa w ust. 1 i 2, dokonuje się w zależności od pomieszczenia o największym obciążeniu ogniowym w danym obiekcie, przy czym nie należy brać pod uwagę przy ustalaniu maksy-

malnego obciążenia ogniowego pomieszczenia wydzielonego ścianami i stropem o klasie odporności ogniowej odpowiadającej obciążeniu ogniowemu tego pomieszczenia. W szczególności należy przyjmować dla obciążenia ogniowego:

- 1) od 0 do 100 Mcal/m² powierzchni — co najmniej klasę E obiektu budowlanego,
 - 2) od 101 do 150 Mcal/m² powierzchni — co najmniej klasę D obiektu budowlanego,
 - 3) od 151 do 250 Mcal/m² powierzchni — co najmniej klasę C obiektu budowlanego,
 - 4) od 251 do 500 Mcal/m² powierzchni — co najmniej klasę B obiektu budowlanego,
 - 5) od 501 do 1000 Mcal/m² powierzchni — co najmniej klasę A obiektu budowlanego,
 - 6) ponad 1000 Mcal/m² powierzchni — odporność ogniową elementów budowlanych ustala się każdorazowo w porozumieniu z organami ochrony przeciwpożarowej, przy czym poszczególne elementy budowlane nie powinny mieć odporności ogniowej większej niż klasa A.
4. Szczegółowe zasady obliczania obciążenia ogniowego pomieszczeń określają Polskie Normy. Do czasu ich ustanowienia należy obciążenia ogniowe pomieszczeń obliczać według przepisów wydanych na podstawie art. 9 ustawy z dnia 31 stycznia 1961 r. — Prawo budowlane (Dz. U. Nr 7, poz. 46).
5. Przepisów ust. 1, 2 i 3 nie stosuje się do budynków gospodarczych budownictwa prywatnego na wsi oraz do podrzędnych budynków gospodarczych, jak kurniki, altany, szopy, składziki, budki, komórki itp. budynki bez palenisk, o powierzchni zabudowania nie przekraczającej 12 metrów kwadratowych i nie wyższych od 3 metrów, a przepisu ust. 3 — ponadto do budynków gospodarczych w uspołecznionych gospodarstwach rolnych i kółkach rolniczych, jeżeli zachowane zostaną odległości między budynkami określone w § 144.
6. Warunki szczegółowe, jakim powinny odpowiadać ze względu na bezpieczeństwo przeciwpożarowe składy materiałów wybuchowych, ustalać będą każdorazowo — do czasu wydania przepisów szczególnych — organy państwowego nadzoru budowlanego w porozumieniu z organami ochrony przeciwpożarowej.”
- 23) w § 74 ust. 2 otrzymuje brzmienie:
- „2. Szczegółowe zasady zaliczania pomieszczeń w obiektach budowlanych do poszczególnych kategorii niebezpieczeństwa pożarowego oraz wymagania, jakim powinny odpowiadać instalacje i urządzenia ogrzewcze oraz wentylacyjne w poszczególnych kategoriach niebezpieczeństwa pożarowego pomieszczeń, określają Polskie Normy. Do czasu ustanowienia odpowiednich norm zaliczania pomieszczeń do poszczególnych kategorii niebezpieczeństwa pożarowego należy dokonywać, a wymagania, jakim powinny odpowiadać instalacje i urządzenia ogrzewcze oraz wentylacyjne w poszczególnych kategoriach niebezpieczeństwa pożarowego, należy przyjmować według przepisów wydanych na podstawie art. 9 ustawy z dnia 31 stycznia 1961 r. — Prawo budowlane (Dz. U. Nr 7, poz. 46).”
- 24) w § 75 ust. 2, 3 i 4 otrzymują brzmienie:
- „2. Największe dopuszczalne ilości kondygnacji obiektów budowlanych i powierzchnie stref pożarowych na każdej kondygnacji w zależności od kategorii niebezpieczeństwa pożarowego najbardziej niebezpiecznego pomieszczenia w danej strefie określają Polskie Normy. Do czasu ich ustanowienia maksymalne dopuszczalne wielkości należy ustalać według przepisów wydanych na podstawie art. 9 ustawy z dnia 31 stycznia 1961 r. — Prawo budowlane (Dz. U. Nr 7, poz. 46).”
3. Przepis ust. 2 w zakresie powierzchni stref pożarowych nie ma zastosowania do tymczasowych budynków (baraków), wykonywanych z palnych materiałów lub elementów budowlanych.
4. Pomieszczenie wydzielone ścianami i stropem, o odporności ogniowej odpowiadającej obciążeniu ogniowemu tego pomieszczenia, nie powinno być brane pod uwagę przy ustalaniu maksymalnych stref pożarowych.”
- 25) w § 76:
- a) ust. 1 i 2 otrzymują brzmienie:
- „1. Ściany przeciwpożarowe powinny mieć odporność ogniową co najmniej klasy A.
 2. Ściana przeciwpożarowa może posiadać instalacyjne bruzdy, wnęki oraz gniazda dla belek drewnianych lub stalowych, a także przewody dymowe, spalirowe i wentylacyjne oraz dylatacje, pod warunkiem niezmnieszenia wskutek tego jej odporności ogniowej, określonej w ust. 1.”
- b) w ust. 5 pkt 3 otrzymuje brzmienie:
- „3) otwory powinny być zaopatrzone w drzwi samoczynnie zamykające się, wykonane z materiałów niepalnych o odporności ogniowej co najmniej klasy B.”
- 26) w § 77:
- a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:
- „1. W budynkach z pokryciem dachowym trudnopalnym ściany przeciwpożarowe powinny być wyprowadzone na wysokość co najmniej 0,30 m ponad pokrycie dachu. W przypadkach pokrycia dachowego niepalnego wystarcza doprowadzenie tych ścian pod niepalną konstrukcję dachu.”
- b) ust. 4 otrzymuje brzmienie:
- „4. Ściana przeciwpożarowa z muru, jeżeli nie przylega do sąsiedniego budynku, powinna być od strony zewnętrznej otynkowana, spoinowana lub wyłożona niepalną okładziną niewrażliwą na działanie wilgoci atmosferycznej.”
- c) dodaje się nowy ust. 6 w brzmieniu:
- „6. Dopuszcza się przeprowadzanie przez ścianę przeciwpożarową elementów konstrukcyjnych obiektu budowlanego, jeżeli elementy te mają odporność ogniową co najmniej klasy A, a przebiegi uszczelnione będą materiałem niepalnym.”
- 27) w § 78:
- a) w ust. 1 skreśla się pkt 2,
- b) w ust. 2 skreśla się w drugim zdaniu po wyrazach „Dla oddzielenia” wyraz „mieszkalnych”,
- c) dodaje się ust. 6 w brzmieniu:
- „6. Przepis ust. 1 nie ma zastosowania do ścian zewnętrznych i działowych garaży motocyklowych oraz garaży samochodowych, mieszczących do 6 samochodów osobowych.”
- 28) w § 79 ust. 3 pkt 2 otrzymuje brzmienie:
- „2. stropy ograniczające strefy pożarowe od dołu lub od góry.”
- 29) tytuł rozdziału 19 otrzymuje brzmienie:
- „Impregnacja materiałów.”
- 30) w § 84 ust. 3 otrzymuje brzmienie:
- „3. Drewno i inne materiały palne stosowane bez otuliny do konstrukcji ścian, stropów i dachów, a także materiały palne stosowane jako stałe okładziny i elementy dekoracyjne w obiektach użytku publicznego powinny być uodpornione odpowiednimi środkami na działanie ognia i wysokich temperatur do granicy określonej dla materiałów trudnopalnych.”

31) w § 85:

a) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. W celu zapobieżenia gwałtownemu dopływowi chłodnego powietrza do pomieszczeń przeznaczonych na pobyt ludzi przez częste otwieranie drzwi, należy urządzać sianki izolacyjne. Jeżeli względy techniczne lub technologiczne na to nie pozwalają albo gdy zachodzi konieczność zbyt częstego lub długotrwałego otwierania drzwi, należy stosować odpowiednie urządzenia zapobiegające gwałtownemu dopływowi zimnego powietrza, np. zasłony powietrzne lub drzwi samozamykające się.”

b) na końcu ust. 4 skreśla się wyrazy „i nie prowadzi przez pomieszczenia produkcyjne”;

32) w § 86 ust. 2 wyrazy „4 kondygnacje” zastępuje się wyrazami „5 kondygnacji”;

33) w § 90 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Pomieszczenia na poddaszu, o których mowa w ust. 1, przeznaczone na pobyt ludzi, powinny posiadać dostęp do klatki schodowej oraz, z wyjątkiem domów jednorodzinnych, ściany o odporności ogniowej klasy B i stropy klasy C, a otwory do części strychowej z tych pomieszczeń powinny być zaopatrzone w drzwi o odporności ogniowej co najmniej klasy D.”

34) w § 100 ust. 1 skreśla się w wierszu drugim wyrazy „budynkach i”;

35) w § 126:

a) w ust. 2 pkt 1 otrzymuje brzmienie:

„1) powinny być obudowane ścianami, słupami (filarami) oraz nakryte stropem i zaopatrzone w drzwi o klasie odporności ogniowej, określonej w § 73 ust. 2”;

b) dodaje się ust. 5 w brzmieniu:

„5. Przepis ust. 2 pkt 1 nie ma zastosowania do tymczasowych budynków (baraków) wykonywanych z palnych materiałów i elementów budowlanych oraz do drabin ewakuacyjnych i otwartych galerii ewakuacyjnych.”

36) § 128 otrzymuje brzmienie:

„§ 128. 1. Drzwi wyjściowe ewakuacyjne z pomieszczeń przeznaczonych na pobyt ludzi prowadzące na zewnątrz lub na drogę ewakuacyjną powinny posiadać wymiary w świetle co najmniej 0,80 m × 2,00 m, gdy ilość użytkowników nie przekracza 40 osób. Dla większej ilości osób szerokość drzwi wyjściowych oblicza się przyjmując 1,20 m na 40 do 100 użytkowników i dodając 0,60 m na każdą dalszą rozpoczętą setkę, przy czym szerokość jednych drzwi nie może być większa niż 2,40 m. Drzwi znajdujące się na drodze ewakuacyjnej, obsługującej pomieszczenia przeznaczone na pobyt ludzi, powinny posiadać wymiary równe co najmniej obowiązującej szerokości biegów, spoczników lub pochylni, określonej w § 37 ust. 2.

2. Przy obliczaniu szerokości drzwi wyjściowych nie należy brać pod uwagę drzwi obrotowych (turnikietów).

3. Na zewnątrz w kierunku wyjść ogólnych powinny się otwierać drzwi wyjściowe ewakuacyjne:

1) z pomieszczeń, w których ze względu na rodzaj wykonywanych robót może zachodzić niebezpieczeństwo wybuchu lub pożaru,

2) z pomieszczeń, w których możliwe jest niespodziewane wydzielanie się lub do których możliwe jest niespodziewane przedostawanie się substancji trujących w szkodliwych ilościach lub niebezpiecznych pod względem wybuchowym,

3) z pomieszczeń, w których wytwarza się, przerabia lub przechowuje ciecze łatwo zapalne lub materiały palne w ilościach przekraczających dopuszczalne ilości dla pomieszczeń przeznaczonych na stały pobyt ludzi,

4) z sal zbiorowego użytku przeznaczonych dla więcej niż 20 osób oraz

5) znajdujące się na drodze ewakuacyjnej, obsługującej pomieszczenia przeznaczone na pobyt ludzi.

4. W przypadkach nie wymienionych w ust. 3 oraz w budynkach jednorodzinnych drzwi wyjściowe ewakuacyjne z pomieszczeń mogą otwierać się do wewnątrz, jeżeli przepisy szczególne nie stanowią inaczej.

5. Szerokość drogi ewakuacyjnej powinna być równa co najmniej obowiązującej szerokości biegów, spoczników lub pochylni i nie powinna być mniejsza niż szerokość drzwi wyjściowych ewakuacyjnych, a z sal zbiorowego użytku, przeznaczonych dla więcej niż 100 osób — nie powinna być mniejsza niż 2 m w świetle, przy czym obowiązująca szerokość tej drogi nie powinna ulec zmniejszeniu przez drzwi wyjściowe otwierane z pomieszczeń na drogę ewakuacyjną.

6. Wejścia do sal zbiorowego użytku, w których przewiduje się bezpośrednio po sobie następujące zmiany publiczności, nie powinny równocześnie służyć jako wyjścia, a drogi dla wchodzących nie powinny krzyżować się ani stykać z drogami dla wychodzących.

7. Schody ruchome i dźwigi nie powinny być brane pod uwagę jako droga ewakuacyjna.

8. Dojścia do drzwi ewakuacyjnych powinny być stałe wolne (nie zastawiane urządzeniami, materiałami itp.).”

37) w § 130:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Schody lub pochylnie, będące drogami ewakuacyjnymi, powinny łączyć bezpośrednio wszystkie kondygnacje przeznaczone na pobyt ludzi oraz poddasza i strychy użytkowe z terenem. Schody te nie powinny posiadać spoczników i biegów ażurowych, to znaczy nie powinny posiadać żadnych otworów poza ewentualną poziomą szczeliną o szerokości najwyżej 0,01 m pomiędzy dolną krawędzią (noskiem) stopnicy a podstopnicą stopnia biegów oraz powinny posiadać co najmniej: 1) konstrukcję o odporności ogniowej klasy C, 2) dostęp do wnętrza przez drzwi szczelne.”

b) dodaje się nowe ust. 6 i 7 w brzmieniu:

„6. Przepis ust. 1 nie ma zastosowania do budynków jednorodzinnych, a ust. 1 pkt 1 ponadto do tymczasowych budynków (baraków) wykonywanych z palnych materiałów i elementów budowlanych.

7. W schodach zewnętrznych oraz w budynkach administracyjnych i mieszkalnych do 5 kondygnacji włącznie dopuszcza się wykonywanie ażurowych biegów schodów ewakuacyjnych, jeżeli stopnice schodów będą posiadały w tylnej części progi o wysokości co najmniej 0,02 m.”

38) w § 131:

a) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Jeżeli zostanie zapewnione stałe oświetlenie sztuczne schodów i pochylni ewakuacyjnych przez automatyczne włączenie w razie awarii zapasowego źródła energii elektrycznej, dopuszczalne jest w następujących przypadkach odstępstwo od przepisu ust. 1:

- 1) w razie gdy schody i pochylnie prowadzą do podziemi,
- 2) w obiektach zabytkowych, gdy przemawiają za tym względy historyczne,
- 3) w obiektach budowlanych przemysłowych, gdy wymagają tego względy technologiczne,
- 4) w przypadkach nie wymienionych w pkt 1—3, gdy przemawiają za tym postępowe rozwiązania techniczne, za zezwoleniem organów państwowego nadzoru budowlanego wydanym w porozumieniu z organami ochrony przeciwpożarowej.”

b) w ust. 4 liczbę „15” zastępuje się liczbą „30”;

39) w § 132:

a) w ust. 1 pkt 1 w tablicy dla V kategorii niebezpieczeństwa pożarowego i dla klasy E odporności ogniowej budynku liczbę „30” zastępuje się liczbą „60”, a liczbę „25” liczbą „50”;

b) w ust. 1 pkt 2 w tablicy skreśla się gwiazdki oraz uwagę wyjaśniającą, umieszczoną pod tablicą,

c) w ust. 3 liczbę „20” zastępuje się liczbą „21”;

40) w § 136:

a) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Podwórza zamknięte, oddzielone od ulic zwartą zabudową, powinny być udostępnione za pomocą przejazdów o wysokości nie mniejszej niż 4,20 m i szerokości wynoszącej co najmniej 3,60 m w świetle, przy czym minimalna szerokość jezdni powinna wynosić 3 m. Odległość między przejazdami na jedno podwórze w zabudowie zwartej nie powinna przekraczać 150 m.”

b) ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. W razie gdy przejazd wykorzystywany jest do stałego przejścia osób, powinny być niezależnie od jezdni wykonane chodniki o szerokości odpowiadającej co najmniej wymaganiom § 128 ust. 5.”;

41) § 137 otrzymuje brzmienie:

„§ 137. Budynki średnio wysokie, tj. posiadające więcej niż 5 kondygnacji lub przekraczające wysokość 15 m, oraz budynki wysokie, tj. posiadające więcej niż 11 kondygnacji w budynkach mieszkalnych lub przekraczające wysokość 30 m w innych budynkach, powinny być usytuowane w taki sposób, aby zapewniony był dogodny i odpowiednio wytrzymały dojazd oraz dostęp dla straży pożarnej.”;

42) w § 138 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Schody do piwnic w budynkach wysokich, łączące się z klatkami schodowymi, powinny być obudowane ścianami, słupami (filarami) o odporności ogniowej co najmniej klasy B i zamknięte drzwiami o odporności ogniowej co najmniej klasy D w poziomie parteru i piwnic.”;

43) w § 139:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Z pomieszczeń przeznaczonych na pobyt ludzi w budynkach wysokich o dwóch lub więcej klatkach schodowych powinien być umożliwiony dostęp odpowiadający przepisom § 138 ust. 2 do drugiej klatki schodowej co najmniej co trzecia kondygnacja oraz przez ewakuacyjny korytarz usytuowany na najwyższej kondygnacji użytkowej, a w razie braku poddasza — przez ewakuacyjny korytarz w nadbudówce nad ostatnią kondygnacją.”;

b) w ust. 2 skreśla się wyrazy „punktowych, tj.”;

44) w § 140 ust. 1 pkt 1 otrzymuje brzmienie:

„1) konstrukcja ścian, stropów i schodów powinna posiadać odporność ogniową odpowiadającą wymaganiom § 73 ust. 2.”;

45) w § 141 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Dopuszcza się wznoszenie garaży motocyklowych i garaży samochodowych mieszczących do 6 samochodów osobowych, wbudowanych w budynki lub przylegających bezpośrednio do tych budynków albo do granic nieruchomości, pod warunkiem zastosowania:

1) ścian zewnętrznych lub oddzielających pomieszczenia garaży od innych pomieszczeń — dźwiękochłonnych, o odporności ogniowej klasy B,

2) stropów dźwiękochłonnych odpowiadających wymaganiom § 14 ust. 1 pkt 2 oraz

3) przewodów wentylacji wyciągowej wyprowadzonych ponad dach budynku, w którym znajduje się garaż, albo ponad dach budynku przyległego, jeżeli garaże przylegają do tego budynku.”;

46) w § 142 dodaje się nowy ust. 3 w brzmieniu:

„3. Budynki tymczasowe mogą być wykonywane w klasie odporności ogniowej budynku E z dowolnych materiałów i elementów budowlanych.”;

47) w § 143 ust. 1 pkt 1 otrzymuje brzmienie:

„1) dachy z pokryciem trudnopalnym.”;

48) w § 145 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. W razie stosowania do budowy drewnianych budynków tymczasowych ścian z pustką wewnętrzną, wolna przestrzeń między palnymi elementami ściany powinna być wypełniona materiałem niepalnym; przy trudnopalnych elementach ściany nie obowiązuje wypełnianie pustki materiałem niepalnym.”;

49) w § 147:

a) w ust. 1 skreśla się na końcu zdania wyrazy „a budowa obiektów budowlanych zostanie rozpoczęta przed dniem 31 grudnia 1962 r.”,

b) dodaje się nowy ust. 3 w brzmieniu:

„3. Przepisy rozporządzenia dotyczą obiektów budowlanych budownictwa prototypowego z wyjątkiem przypadków, dla których Przewodniczący Komitetu Budownictwa, Urbanistyki i Architektury na wniosek właściwego ministra wyrazi zgodę na odstępstwo w celach doświadczalnych od niektórych warunków technicznych określonych w §§ 1—141.”;

50) skreśla się załączniki nr 1, 2, 3, 4 i 5 do rozporządzenia.

§ 2. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 września 1962 r.

Przewodniczący Komitetu Budownictwa, Urbanistyki i Architektury: S. Pietrusiewicz